

50 let rekordu Jiřího Voňky

Zmínku o něm najdete v knize *1000 československých rekordů i v české verzi slavné Guinnessovy knihy rekordů. Ve dnech 6. až 17. července 1970 ušel Jiří Voňka z Miletína čp. 128 trasu dlouhou 93 km z Miletína do Liberce. Udělal přibližně 200 000 kroků – na štaflích.*

V pondělní ráno 6. července 1970 bylo miletínské náměstí zaplněno auty i motocykly. Bez ohledu na časnou ranní hodinu se sem sjeli lidé z Miletína i širokého okolí, aby podpořili devětačtyřicetiletého malíře pokojů Jiřího Voňku na startu jeho výpravy. Silnice od křižovatky až k poště byla popsána hesly jako Bez pádu a kotrmelce, šťastnou cestu do Liberce!, Vrať se Jirko se štítem! nebo Nechoď Jirko kvapem, ať nemusíš vlakem. Jiří Voňka se záhy objevil, rozesmátý a dobře naladěný, s doprovodem svého zetě, který na dvoukoláku přivázel dvoje speciálně připravené a ozdobené malířské štafle. Poděkoval za přání šťastné cesty, v 6 hodin vyšplhal na štafle a od sochy sv. Jiří vyrazil pravidelnými půlmetrovými kroky směrem na Lázně Bělohrad.

Za celou výpravou nestála žádná sázka, ale Jirkova rázovitá povaha, houževnatost a tvrdohlavost. Na počátku prý byla obdivná poznámka sousedky, paní učitelky Břicháčkové, kterou pronesla, když jí maloval kuchyň. Proč prý se ne-

pokusí o nějaký rekord, když tak krásně chodí na štaflích? Jirkovi to vrtalo hlavou, hodnotil své možnosti a pak, zrovna, když četl o Libereckých výstavních trzích (LVT), v něm nápad uzrál. Oslovil pořadatele, získal jejich zájem a brzy bylo vše dohodnuto. Naplánoval trasu a určil si na ni deset dní tak, aby do cíle na libereckém výstavišti dorazil v den zahájení LVT v pátek 17. července.

Výpravu řádně připravil. Štafle maximálně odlehčil a vylepšil vyměnitelnými gumovými špalíky pro měkčí chůzi. S nimi pak několik dní, vždy když večer polevilo letní parno, trénoval. Na cestu vzal jen rezervní štafle a nutný proviant, konzervy, vaříč a stan. Doprovodmu dělali zeť, třidvacetiletý Zdeněk Podobský, a zástupce miletínského sportovního klubu, penzista Břetislav Nečásek. Ti zajišťovali potřebný servis, táhli kárku s proviantem a cestu dokumentovali.

Jirkova cesta budila od počátku velkou pozornost. Již prvního dne odpoledne jej přišlo na náměstí v Lázních Bělohradě pozdravit kolem 2,5 tisíce lidí. Cestou u něj zastavovala auta, lidé se s ním dávali do řeči. Při každé zastávce se jich seběhly desítky i stovky, často Jirku kus cesty doprovázeli. Zastavili se s ním i reportéři většiny významných novin, severočeský krajský deník Průboj

o Jirkově cestě průběžně informoval. A že to nebyla cesta jednoduchá, o tom nikdo nepochyboval.

Trasa pochodu vedla z Lázních Bělohrad do Jičina a přes Turnov do Liberce. Každé stoupání a zejména klesání silnice postup výrazně zpomalovalo, z kopce se musí na štaflích hodně opatrně. Tělo malířského mistra bylo na rytmický pohyb zvyklé, pravidelně střídal strany, ale nohy dostaly zabrat. Hlavně odřená chodidla vyžadovala pečlivé ošetření. O to se postaral miletínský obvodní lékař MUDr. Stanislav Vejs, který za poutníky pravidelně dojížděl. A k tomu typické letní počasí. V prvních dnech teploty stoupaly ke třicítce, slunce pražilo do rozbředlého asfaltu, do nějž se štafle nekompromisně bořily. Teprve v závěru cesty se ochladilo, 14. 7. však zase přišly bouřky a lijáky. V pátek 17. bylo v Liberci přes den sotva 15 °C.

Jirka se snažil udržovat stálý denní průměr, v některých dnech zvládl více než 13 km. Nakonec si udělal bezpečnou rezervu, v úterý 14. 7. už dorazil až na předměstí Liberce a vlastně už ve čtvrtek byl v cíli. V pátek v poledne pak se vši slávou a zaslouženou pozorností překonal poslední tři kilometry na výstaviště. Po oficiálním uvítání šel s parťáky a přítomnými novináři na pivo. Prý kdyby věděl, co ho čeká, kdo ví...

Jiří Voňka zvítězil. To, že dosáhl svého cíle a nezklamal všechny ty, co mu fandili, bylo pro jeho bohémskou náuru důležitější než hodinky, zájezd nebo finanční prémie, které za svůj výkon od pořadatelů obdržel. Peníze se rychle rozkutálely, do Miletína se prý vrátil už bez nich. Dál se věnoval řemeslu a občas zákazníkům při malování vyprávěl příhody z cesty na štaflích do Liberce.

Až do konce života zůstal svěží, pobýval na své chatě u Červené Třemešné a pravidelně jezdil na kole do Miletína na nákup a několik piv. Zemřel v hořické nemocnici v lednu 2000.

Podle archivních pramenů a zpráv z dobového tisku připravil Jan Hlavatý.